

EDIČNÍ POZNÁMKA

Tři řeky vyšly po prvé v Družstevní práci roku 1936 (jako 135. svazek sbírky Živé knihy a jako 4. svazek Knih Vladislava Vančury). První kapitola knihy vyšla v Listech pro umění a kritiku III (1935, str. 413) s názvem *Příhody Jana Kostky počínají*. Po druhé vřely téhož roku v Melantrichu (jako 80. svazek knihnice Úroda a jako 11. svazek Spisů Vladislava Vančury). Po třetí mohly vyjít až po autorově smrti roku 1950 opět v nakladatelství Melantrich (jako 14. svazek Díla Vladislava Vančury, pořádaného J. Mukařovským a I. Olbrachtem). Roku 1957 vyšlo vydání čtvrté v Klubu čtenářů (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění v Praze). Naše vydání je tedy celkem páté a vychází (podobně jako vydání čtvrté) z vydání druhého, od něhož se odlišuje v těchto místech:

- Str. 11, ř. 9: praví k Antonii *místo* praví k Josefině
 46, ř. 1: Kdo je ten divotvůrce *místo* Kde je ten divotvůrce
 ř. 10: Její dech mohutní *místo* duch
 84, ř. 2: ručnice jsou krásně zastříleny *místo* ručnice jsou krásně zastřeleny
 99, ř. 10: ruch stavby *místo* rub stavby
 106, ř. 4: čínští draci *místo* čínští dravci
 121, ř. 1: nás nerozsoudí *místo* vás nerozsoudí
 139, ř. 3: druhý pak syn *místo* pan syn
 149, ř. 10: o to se již nestarám *místo* postarám
 150, ř. 28: Člověk si může vybrat *místo* Člověk si nemůže vybrat
 219, ř. 3: bzučí nesmírné včelstvo *místo* bručí nesmírné včelstvo
 253, ř. 13: Antonína Srba *místo* Františka Srba
 283, ř. 9: nepůsobte mi tolik bolesti *místo* nepůsobte mu tolik bolesti.

V úpravě pravopisu a jazyka jsme se řídili zásadami, jež jsme vyložili v předcházejících svazcích tohoto vydání Spisů Vladislava Vančury. Předložku *s* a *se* v 2. pádu jsme upravili na *z* a *ze* podle Pravidel z r. 1957. Ponechali jsme malá písmena ve slově *bůh*, *bohorodička*, *spasitel*, *stvořitel*, *syn* a *duch svatý*, *jeho milost*, *výsost*, *excelence*. Ponechali jsme Vančurův přepis ruských jmen vlastních (*Matvěj*, ale opravili jsme *Ivanič* na *Ivanyč*, aby nedocházelo k měkké výslovnosti) i obecných (*kopějka*, *izvoščik*), sjednotili jsme psaní *mužik* a *mužík* ve prospěch podoby první. Ponechali jsme bez úpravy slovo *stkvoucí*. Upravili jsme nesprávné tvary *jej* na *je* (str. 140, 147, 302, 307) a *jej* na *ho* ve vazbě *nevšimá si ho* (str. 244). Sjednotili jsme rozkolísanou interpunkci, jak jsme činili již v posledních svazcích Spisů. Nedělali jsme čárky jen ve větách typu *měl skobu jak se patří*, *vykřikl co síla stačí*, *omastku co hrdlo ráčí*; zrušili jsme čárky, jestliže je Vančura měl, ve větách typu *teď vede Petr*, *řečený Křtitel*, *své otrhance*.

R. H.